

Інформаційний бюлетень НС

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1123

21.09.2024 (135)

Міхаель Кюнєн

Програма НСДАП Нещодавно прокоментовано

Частина 10

25 ДЕРЖАВНА РЕФОРМА

"Щоб здійснити все це, ми вимагаємо створення сильної центральної влади Імперії, безумовної влади центрального політичного парламенту над всією Імперією та її організаціями загалом, а також формування палат станів і професій для реалізації рамкових законів, прийнятих Імперією в окремих державах".

Цікаво, що ніде в програмі партії немає заклику до того, в чому найбільше звинувачують НСДАП - до встановлення партійної диктатури!

Насправді, НСДАП також не є формою держави:

Партія хоче завоювати народ нашої країни новим ставленням до життя і переконати його в тому, що наш світогляд є правильним для життя. Виходячи з цього, для завоювання свободи німецької нації мають бути реалізовані цілком конкретні політичні вимоги. При цьому форми правління та інститути цікавлять лише тією мірою, якою вони не стоять на заваді цій національній боротьбі за свободу. Отже, партійна програма обмежується вимогою сильної центральної влади і безумовного авторитету. Все інше є питанням чистої

доцільності, але не програмного значення.

Для реалізації своєї програми НСДАП повинна йти своїм шляхом у кожній з німецьких держав, що входять до складу ФРН, причому в НДР вона може працювати тільки в підпіллі, в той час як у ФРН і Остмарку необхідно використовувати всі можливості для впливу на наших товаришів також і на публіці. У будь-якому випадку, мета полягає в тому, щоб завоювати масу людей для нашої партії і нашого світогляду. Тому НСДАП відкидає путчизм і диктатуру: справжня народна держава може бути побудована лише на вільному волевиявленні народних мас, і будь-яка спроба примусити їх до цього приречена на провал.

Націонал-соціалізм є революційною ідеєю, але він прагне не революційної просвітницької диктатури, а згоди народу. Саме тому НСДАП розробила стратегію легальної революції - тобто в парламентських системах вона легально, як партія серед інших партій, бере участь у політичних дебатах з метою завоювання більшості для себе на вільних виборах, щоб потім привести революцію до перемоги. Цей шлях легальної революції можливий скрізь, де, згідно із західними демократичними ідеями, більшість народу може вільно приймати рішення. У післявоєнній Німеччині це не стосується беззастережно жодної з трьох німецьких земель:

Скрізь положення держав-переможниць перешкоджають вільному волевиявленню нашого народу. Саме тому НСДАП повинна насамперед обмежитися виступами за державну реформу, яка насамперед відновить німецьку незалежність. Отже, НСДАП бореться в усіх трьох федеральних землях за обрання Великонімецьких конституційних Національних зборів, в яких повинні брати участь усі партії.

Крім того, проміжні цілі все ще досяжні і необхідні в Остмарку та ФРН:

В Остмарку - звільнення від кайданів Державного договору, а у ФРН - скасування нацистських заборонних законів, а також об'єднання принаймні цих двох німецьких держав.

Демократична конституція зберігалася доти, доки цього хотів народ. Реформування держави зводиться до створення сильної центральної влади відповідно до пункту 25 партійної програми. З цією метою НСДАП:

* Прямі вибори глави держави

* Запровадження референдумів та плебісцитів

* Зміна виборчого законодавства, яка забезпечує абсолютну парламентську більшість найсильнішій партії, але в той же час надає малим партіям частку місць у парламенті, що відповідає їхній кількості голосів (скасування 5% бар'єру).

* Зняття всіх партійних заборон та участь у виборах всіх партій, включно з НСДАП.

Порядок, в якому всі ці цілі будуть досягнуті, не має значення. Це не програмне питання, а питання конкретної ситуації і можливостей, що відкриваються.

У міру того, як НСДАП завойовує німецький народ за себе і нашу ідею, її значення зростає, поки вона не стане, нарешті, єдиною політичною волею німецького народу. Це не означає партійної диктатури і не передбачає жодних незаконних змін державних форм та інститутів, а є наслідком бажаної і нарешті досягнутої єдності волі німецької національної спільноти!

Окрім створення сильної центральної влади, у програмі партії згадується лише одна конкретна вимога бажаної державної реформи:

Формування станових та професійних палат.

Таким чином, проголошується, що органічна національна спільнота має бути структурована за становою ознакою. Коли НСДАП стає єдиним виразником політичної волі народу, значення партій зменшується на користь станів. Партії не є чимось природним і самоочевидним: люди не народжуються в партіях, а народжуються в сім'ї, виростають у місті, регіоні чи селі, проводять більшу частину свого життя на своєму робочому місці і виконують цілком конкретне завдання в житті національної спільноти:

Як робітники, борці, лідери або жінки як матері! Все це природні поділи та стратифікації національної спільноти - для них створюються інституції, і через ці інституції буде здійснюватися співвідповідальність та співвизначення людей. Партійна держава, таким чином, поступається місцем державі корпоративній, аж поки сама НСДАП - як показано - не стає непотрібною і не розпадається.

НСДАП впроваджує все це через освіту фольксгеноссе та політичну боротьбу проти своїх політичних опонентів - не силою і терором, а відповідно до слова доктора Геббельса:

"Можливо, добре володіти владою, яка спирається на зброю, але ще краще і

приємніше завоювати серце народу і утримати його".

ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

**"Керівники партії обіцяють, якщо буде потрібно, ризикуючи власним життям, нещадно працювати для здійснення вищезазначених пунктів".
Мюнхен, 24 лютого 1920 року**

Партійна програма НСДАП завершується урочистим самозобов'язанням лідерів партії взяти на себе зобов'язання реалізувати 25 пунктів, ризикуючи власним життям. Ще раз підкреслюється, що ці пункти - не набір загальних місць, утопій і красивих слів, а точна інструкція до дії, виконання якої уможливить свободу нації, а отже, збереження і розвиток виду нашого народу. Ця висока мета виправдовує будь-яку жертву - навіть власне життя, бо що таке життя окремої людини, кожної окремої особи, порівняно з життям свого народу!

Завдання лідера в НСДАП - це не можливість задовольнити власне марнославство, бажання, амбіції чи егоїзм. Це прийняття на себе обов'язку, завдяки якому народ має бути звільнений, це повне принесення в жертву свого маленького "я" заради всієї національної спільноти, аж до жертви власним життям.

Лідери партії жили відповідно до своїх зобов'язань і померли так, як обіцяли. Ми думаємо про:

*Рудольф Гесс, мученик миру, який витримав понад 40 років ув'язнення під тортурами з незламною позицією і не похитнеться.

*Ернст Рем, великий революціонер, який став жертвою вбивчої інтриги реакційних сил.

*Доктор Геббельс, великий пропагандист, який відмовився від боягузливої втечі для себе і своєї сім'ї, залишився поруч зі своїм фюрером і віддав себе і свою власну смерть, тому що: "в часи, що настають, зразки для наслідування важливіші, ніж люди, які живуть".

*Герман Герінг, який безстрашно кинув виклик мстивому трибуналу переможців у Нюрнберзі, як лев захищав честь фюрера та зруйнованої націонал-соціалістичної держави, викривав лицемірство переможців і обрав самогубство, коли переможці хотіли його повісити.

*Юліус Штрайхер, один з найстаріших соратників Адольфа Гітлера, чия антиєврейська боротьба може бути місцями суперечливою, але який найбільш однозначно відстоював вірність націонал-соціалізму як світогляду на Нюрнберзькому трибуналі, був засуджений до смертної кари виключно через свої переконання, оскільки не обіймав жодної владної посади, яка могла б потягнути за собою відповідальність за "воєнні злочини", і помер з вигуком "Хайль Гітлер" на устах.

Ми думаємо про всіх цих людей, а також про сотні і тисячі дрібних партійних функціонерів, які заплатили за свою лояльність життям.

Однак, перш за все, ми думаємо про нашого фюрера, Адольфа Гітлера, який добровільно пожертвував своїм життям, коли вже не можна було втриматися на посаді фюрера і рейхсканцлера, і який після свого падіння сформулював зобов'язання для своїх спадкоємців у своєму політичному заповіті:

"З жертвності наших солдатів на фронті і з моєї прихильності до них аж до смерті, так чи інакше, знову проросте насіння для променистого відродження нашого руху і, таким чином, для реалізації істинного Фольксгемайншафт - Адольфа Гітлера".

Ми є спадкоємцями - ми боремося за осяйне відродження нашого руху, який, як ми знаємо, тільки один може знову зробити Німеччину вільною і створити справжню народну громаду. Це те, заради чого ми живемо, це те, за що ми боремося, і це те, за що ми знаємо, як померти, якщо буде потрібно!

НІМЕЧЧИНА ПРОКИДАЄТЬСЯ!

Міхаель Кюнєн

